

Justitsministeren (Busch-Jensen): I forrige rigsdagssamling, den 7. april i år, var et ganske tilsvarende lovforslag til første behandling. Jeg kan i det hele henholde mig til, hvad jeg dengang udtalte, det findes i tidenden sp. 3617 og følgende spalter, og der er jo ingen grund til, at jeg nu i dag skulle gentage, hvad jeg dengang sagde.

Jeg sluttede dengang med at sige, at jeg ikke kunne medvirke til gennemførelsen af lovforslagets sidste halvdel, bestemmelsen om konfiskation, og at jeg ville finde det urigtigt at gennemføre det første afsnit, som går ud på at fratage lensgreve Schimmelmans hans danske statsborgerret. Jeg tilføjede, at jeg ikke kunne have noget imod, at man af forslaget tog anledning til i et udvalg at drøfte, om man her i landet, i lighed med hvad tilfældet er i andre lande, skulle tilvejebringe lovhjælp for, at udlændinge, der har erhvervet dansk indfødsret, igen kan miste indfødsretten, når de ikke længere fyldestgør de forudsætninger, som har ligget til grund for, at de blev optaget som borgere i det danske samfund.

Som ærede medlemmer vil erindre, blev der nedsat et udvalg, men dette udvalg nåede ikke at afgive nogen betænkning. Jeg har forstået, at der her i dag igen vil blive stillet forslag om nedsættelse af et udvalg, og jeg skal da slutte med at sige, at indenrigsministeren har oplyst mig om, at man i indenrigsministeriet nu har samlet oplysninger om de lovbestemmelser, som gælder i de lande, der var på tale, da forslaget forrige gang forelå, Norge, England og Schweiz, og at indenrigsministeren altså vil kunne stille dette materiale til rådighed for det udvalg, som jeg forstår der bliver stillet forslag om.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg kan på samme måde som justitsministeren henvise til de udtalelser, jeg fremsatte i rigsdagssamlingen 1947—48 om denne sag. Jeg kan henvise til min forelæggelsestale, der kan læses i folketings-tidende sp. 1270 ff., og jeg kan henvise til mine udtalelser ved sagens første og hidtil eneste behandling her i tinget; de kan læses i folketings-tidende sp. 3621 ff. sp. 3634 ff., og sp. 3642—43. Der er intet af det, jeg har sagt ved de nævnte lejligheder, som jeg ønsker usagt, og det forekommer mig, at det, jeg har fremført, er tilstrækkelig dokumentation for, at man bør gennemføre et forslag som det, vi her har stillet.

Nu siger den højtærede justitsminister i overensstemmelse med sit standpunkt dengang, at han kan ikke medvirke til det sid-

ste afsnit, om konfiskation, og at han anser det for uheldigt at gennemføre det første afsnit, om fratagelse af statsborgerretten. Jeg bliver nødsaget til at minde tinget om, hvad jeg har oplyst før, og jeg bliver nødsaget til at minde den højtærede justitsminister om — hvad han udmærket vel ved —, at da straffelovstillægget blev behandlet i samlingsregeringen i 1945, rejste jeg, som ikke er jurist, det spørgsmål, om dette lovforslag nu kunne siges at være tilstrækkelig betryggende udarbejdet. For at forklare, hvad jeg mente, tog jeg eksemplet lensgreve Schimmelmans frem og sagde: før jeg giver dette lovforslag min tilslutning — det lovforslag, som den daværende og nuværende højtærede justitsminister havde og har ansvaret for —, ønsker jeg at få at vide: Er det affattet således, at man kan være sikker på, at lensgreve Schimmelmans ikke blot vil blive dømt, men vil få sin ejendom konfiskeret? Jeg fik af den højtærede justitsminister det svar, at 100 pct.s formel sikkerhed for, at dommerne ville administrere loven således, kunne han ikke give, men såvidt det var menneskeligt muligt at udforme en generel lov betryggende, var forslaget til straffelovstillæg udformet betryggende, man måtte gå ud fra, at folk som lensgreve Schimmelmans ikke alene ville blive dømt til fængslesstraf eller det, der er strengere, men få al deres ejendom konfiskeret. Jeg har sagt noget lignende, da vi behandlede sagen i april, og jeg gentager det her. Det blev ikke bestridt fra nogen side, da jeg fremførte det i april måned; jeg venter heller ikke, at det bliver bestridt her.

Forudsætningen for straffelovstillæggets vedtagelse dengang var altså, at folk som lensgreve Schimmelmans skulle have al deres ejendom konfiskeret. Hvis det er dommerne, der handler i modstrid med det, der var meningen med loven — og den højtærede justitsminister sagde dengang i ministermødet, at såvidt det var menneskeligt muligt, havde man affattet loven så omhyggeligt, at man kunne være sikker —, så er det tingets pligt at sørge for at gøre dommernes forsømmelser gode igen. Hvis justitsministeren nægter at medvirke hertil, erklærer justitsministeren indirekte, men tilstrækkelig tydeligt, at hans udtalelser og stilling dengang var den rene svindel, beregnet på at fuppe os, der ville have udrensning.

Hvad lovforslagets første afsnit angår, er det ganske logisk, at folk som lensgreve Schimmelmans bør miste deres danske indfødsret. Jeg har tidligere udførligt motiveret,